

19de JAARGANG, NR. 353
8 MAART 2021

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

6 JAZZ OP PAPIER

Alyn Shipton, The Art of Jazz

7 JAZZ OP DE PLAAT

Rik van den Bergh, Sam Braysher,
 Boost!, Ann Burton, ICP Septet,
 Fergus McCreadie, Greg Abate e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

17 Blue Note Plays Billie (Erik M. Frans)

21 Europe Jazz Media Chart maart

17,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2021

NR. 354 KOMT 22 MAART UIT

BERICHTEN

Uniek solo-concert Tommy Flanagan nu op cd uitgebracht

Onder de titel 'In His Own Sweet Time' is eind februari bij het Enja-label een solo-concert van pianist Tommy Flanagan op plaat verschenen. Een unicum, want Flanagan begeleidde liever. De plaat werd in oktober 1994 opgenomen in de Birdland Jazz Club in Neuburg. Aanvankelijk zag Flanagan, die in Duitsland op tournee was met een kwintet, er niet veel in om een avond alleen op het podium te moeten staan: "The audience watches your fingers, everything is so quiet that you can hear yourself and the folks in the front row breathing, you are buck-naked, each mistake is registered without mercy", zo verklaarde hij zijn reserve destijds in een interview: "In the past I've always stayed away from those solo concerts, and I made a special point – when it had to be – that they were not recorded." Maar na tussenkomst van Enja-eigenaar Matthias Winckelmann wilde de 64-jarige Flanagan toch wel komen. Bovendien mocht een opname van het concert worden gemaakt. Flanagan speelde uiteindelijk een avond lang ballads, maar was blij dat het voorbij was: "It was horrible. I will never do something like this again". Nu, ruim negentien jaar na zijn dood, acht Enja de tijd kennelijk rijp voor een release. Flanagan speelt onder meer 'Smooth as the wind', 'If you could see me now', 'Day dream', 'Who can I turn to', 'Valse hot' en 'Goodbye'.

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**JIM MCNEELY HUISCOMPONIST VAN
 JAZZORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW**

Jim McNeely. (Foto: Suresh)

De Amerikaanse arrangeur, componist en bigbandleider Jim McNeely is sinds vorige maand huiscomponist ('composer in residence') van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Hij gaat materiaal voor een nieuw album schrijven en arrangeren, op basis van de specifieke kwaliteiten en persoonlijkheden van de orkestleden. Vanwege de coronacrisis zal McNeely zijn rol op afstand vervullen.

Weer digitale showcases bij netwerkevenement inJazz 2021

Evenals vorig jaar zullen ook dit jaar de showcases van het evenement inJazz digitaal aan de deelnemende internationale jazzprofessionals worden aangeboden. Dat gebeurt in samenwerking met de podia LantarenVenster (Rotterdam), TivoliVredenburg (Utrecht), Paradox (Tilburg) en het Bimhuis (Amsterdam). Groepen konden zich van 16 februari tot 8 maart aanmelden. Een jury selecteert nu zestien formaties uit de inschrijvingen die tezamen een dwarsdoorsnede moeten geven van de stand van zaken in de Nederlandse jazz. Elke geselecteerde groep mag zichzelf voorstellen in een video van maximaal dertig minuten. Die wordt op een van de vier genoemde podia opgenomen. De video zal ongeveer twintig minuten muziek en tien minuten interview bevatten. De producties worden eind juni en eind november via internet aan de jazzprofessionals getoond.

Smalls Jazz Club (NY) weer open

De Smalls Jazz Club in New York is op 14 februari heropend. De bezetting kan door de coronacrisis nog niet als vanouds zijn. De zaal mag maar voor een kwart gevuld worden, wat neerkomt op ongeveer zeventien toeschouwers. Ook geldt er nog steeds een avondklok om 23.00 uur. Op een concertavond worden niettemin twee concerten afgewikkeld. Elk concert zijn er vijftien stoelen in de zaal beschikbaar. Via een gift aan Smalls kan een stoel gereserveerd worden. Worden ze niet gevuld, dan worden de plaatsen alsnog voor een zacht prijsje aan de deur verkocht. Ook zijn de concerten te sponsoren. De sponsors worden tijdens de aankondiging en op de website genoemd. De concerten in jazzclub Smalls zijn ook via een livestream te volgen.

CORRECTIE 'SPAIN' JAZZFLITS 352

In Jazzflits 352 werd in een bericht over het overlijden van Chick Corea gezegd dat zijn nummer 'Spain' voor het eerst op de plaat 'My Spanish Heart' uit 1976 stond. Dat is onjuist, meldde lezer Philip Baumgarten ons. Het nummer uit 1971 staat in de originele versie op 'Light As A Feather' van Chick Corea and Return to Forever (met Airto Moreira (drums), Flora Purim (zang), Stanley Clarke (bas) en Joe Farrell (fluit)).

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Eve Beuvers. (Foto: Etienne Plumer)

FESTIVAL LEUVEN JAZZ DEELS VIA INTERNET

Het festival Leuven Jazz voltrekt zich dit jaar in twee delen. Het eerste deel eind maart is via een livestream te volgen en heeft onder anderen pianist Fred Hersch en de formatie Too Many Fish op het programma staan. Het tweede deel is voorzien vanaf de maand mei en zal zich als de coronapandemie het toestaat met publiek afspelen.

Op de openingsavond van deel 1 (20 maart) spelen behalve Fred Hersch ook Nabou Claerbout & Lynn Cassiers, Antoine Pierre VAAGUE en Cinema Paradiso met Jozef Dumoulin. Op 21 maart is via een gratis livestream het optreden van Too Many Fish te volgen en 27 maart dat van pianiste Eve Beuvers (eveneens gratis). Als onderdeel van het festival worden in maart en april ook vijf livestream-concerten van de laatste winnaars van de B-Jazz International Contest aangeboden. Dat zijn Aishinka, Martin Salemi Trio, Daahoud Salim Quintet, Florian Favre Trio en het Philippe Lemm Trio. Elke winnaar wordt voorafgegaan door een aanstormend Belgisch jazztalent. Het concours zelf zal dit jaar niet doorgaan. Over het programma van het tweede festivaldeel is nog niets bekend. Informatie daarover volgt later. Dit jaar vindt het festival voor de achtste keer plaats. De editie van vorig jaar moest vanwege de corona-lockdown op de openingsdag worden geschrapt.

Meer info: <https://www.leuvenjazz.be>

BREDA JAZZ FESTIVAL 2021 GAAT DIGITAAL

Tijdens het komende Hemelvaartweekend komt het Breda Jazz Festival met een volledig digitaal programma. De organisatie werkt aan een afwisselend programma waar live uitgezonden optredens onderdeel van zullen zijn. Het digitale Breda Jazz Festival is van 13 tot en met 16 mei.

Eerder was een kleinschalig festival in de binnenstad nog een optie. Bestuursvoorzitter Bart Wouters: "We hoopten in februari uitzicht te hebben op versoepeling. In plaats daarvan wordt er rekening gehouden met een derde golf. Het risico dat er in mei nog te veel beperkende maatregelen zijn om een festival in de voorgenomen opzet te organiseren achten wij te groot." Er komen digitale optredens van muzikanten uit binnen- en buitenland. Wouters: "We willen zoveel als mogelijk de sfeer van het festival in deze digitale versie laten terugkomen."

CvA-alumnus wint 7 Virtual Jazz Club's Contest

De Italiaanse pianist Tommaso Perazzo heeft in de categorie 'jonger dan 25' een 7 Virtual Jazz Club's Award gewonnen. Voor deze online-competitie stuurde Perazzo zijn eigen compositie 'The rocket blues' in, waarvoor hij de opname maakte in de Blue Note-zaal van het conservatorium van Amsterdam. Aan die opleiding behaalde hij in 2019 zijn bachelor-diploma piano jazz. De tweede prijs ging naar de formatie NAUSYQA voor zijn uitvoering van 'To those who fight'. De derde prijs was voor de Spaanse band Chai Masters en het nummer 'Buleria'. De winnaars van de tweede en derde prijs volgen nog steeds een opleiding in Amsterdam. De 7 Virtual Jazz Club's Contest is een online-concours voor jazzmusici wereldwijd. Het werd dit jaar voor de vijfde keer gehouden.

Anna Serierse. (Foto: Tom Beetz)

Nieuwe live-jazzalbum Metropole Orkest uit op Spotify

Op 9 oktober 2020 speelde het Metropole Orkest in de eigen studio een avond met Jan van Duikeren (trompet), **Anna Serierse (zang)**, Benjamin Herman (altsax), Ruben Hein (zang), Hermine Deurloo (mondharmonica) en Jesse van Ruller (gitaar). Het orkest stond onder leiding van Jochen Neuffer. Onder de titel 'Metropole Studio Sessions: Dutch Jazz Jam 1' staat de opname hiervan nu op Spotify. Vier tracks staan ook op YouTube. Bekijk hier de track 'So What' met trompettist Rik Mol en saxofonist Marc Scholten als solist:
<https://tinyurl.com/y573y79m>.

Tony Bennett. (Afbeelding: Erna Sanders)

TONY BENNETT HEEFT ZIEKTE VAN ALZHEIMER

Tony Bennett lijdt aan de ziekte van alzheimer. Hij treedt niet meer op en zal ook niet meer in de opnamestudio verschijnen. Dit is te lezen in het digitale magazine aarp.com, dat zich vooral op senioren richt. De familie van Bennett besloot in februari dit jaar openheid te geven over de ziekte, die al in 2016 bij de zanger werd gediagnosticeerd. Al een jaar eerder klaagde Bennett dat hij de namen van zijn begeleiders niet kon onthouden.

De kwaal, die leidt tot geheugenstoornissen en desoriëntatie, kon lang vertrouwelijk blijven aangezien Bennetts muzikale vaardigheden nauwelijks aangetast leken. Nog begin 2020 was Bennett in de studio. Hij zong toen de laatste zangpartijen in voor een nieuw duetalbum met Lady Gaga. De release is gepland voor de lente van 2021. Op 11 maart 2020 gaf hij zijn laatste openbare optreden: in het Count Basie Center for the Arts in Red Bank, New Jersey.

Een journalist van aarp.com bezocht hem in zijn New-Yorkse appartement: een vriendelijke oude man die echter geen idee had waar de bezoeker voor kwam. De zanger leek ook nauwelijks nog in staat in volledige zinnen te spreken. Bennetts echtgenote en oudste zoon voerden het woord. Het zingen ging echter nog verbluffend goed. Zijn huidige pianist Lee Musiker komt een paar middagen per week langs om wat te 'repeteren', en nog steeds is Bennett tekst- en toonvast. Hij lijkt de teksten ook te begrijpen en stráált zodra er weer gezongen kan worden. De familie vertelde hoe verdrietig en geschokt Lady Gaga was, toen ze met Tony in de studio bijna geen gesprek meer kon voeren. Maar ook: hoeveel hij voor elkaar kreeg in zijn lange carrière. Bennett (Anthony Dominick Benedetto) werd geboren in 1924 en was zo'n 75 jaar lang beroepsartiest. Hij wordt uitgebreid geportretteerd in de interviewbundel 'So Near So Far' van Jazzflits-medewerker Jeroen de Valk en tekenares Erna Sanders.

jdvd

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 353

Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de op pag. 7 e.v. van deze Jazzflits besproken platen. Klik hier: <https://spoti.fi/2PsfZKB>

Impulse! viert zestigjarig bestaan

Zestig jaar geleden verscheen het eerste album van het legendarische label Impulse!. Dat wordt dit jaar gevierd met onder meer nieuwe releases en heruitgaven. Hoogtepunt moet een vier-cd-box getiteld 'Impulse Records: Music, Message and the Moment' worden. Met dat document wordt de muziek uit de hoogtijdagen van het label gelinkt aan de politieke, culturele en raciale veranderingen van dat moment. Verder komen er audiofiele heruitgaven van Gil Evans' 'Out Of The Cool', Oliver Nelsons 'The Blues And The Abstract Truth' en Sonny Rollins 'On Impulse!'. Nieuwe releases worden verwacht van Sons of Kemet, harpiste Brandee Younger en het duo Pino Palladino & Blake Mills.

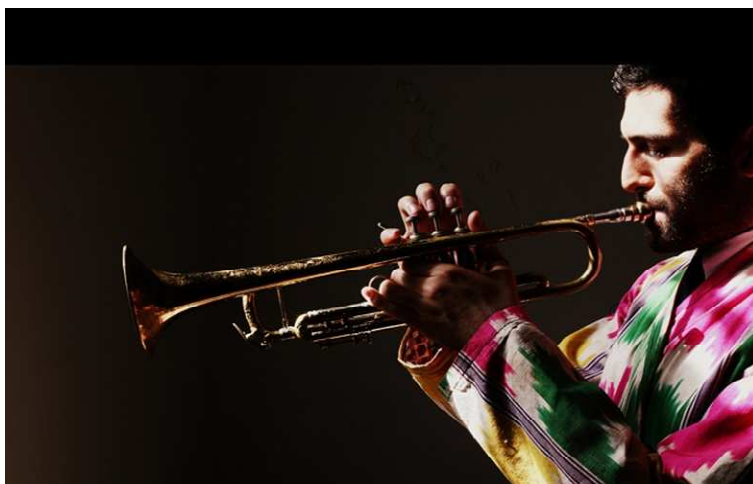

Cæcilie Norby treedt op tijdens Women in Jazz. (Foto: Stephen Freiheit)

Duitse festival Women in Jazz gokt op editie met publiek in mei

De organisatoren van het Duitse festival Women in Jazz gaan er vanuit dat de 16de editie van 7 tot en met 16 mei gewoon weer met publiek kan plaatsvinden. "Wir müssen als Veranstalter deutlich zeigen, dass wir Konzepte und Projekte haben, die wir anbieten können", zegt festivaldirecteur Ulf Herden op de website van de Duitse omroep MDR, "Nicht nur dem Publikum, sondern auch der Politik, um zu zeigen, dass Kultur wieder möglich ist unter bestimmten Bedingungen." Mocht binnen optreden nog niet mogelijk zijn, dan kan worden uitgeweken naar buitenlocaties. Herden: "Wir wollen zeigen: ohne Kultur geht es einfach nicht". In totaal 22 optreden staan gepland met onder anderen pianiste Amina Figarova, saxofoniste Camilla George en de zangeressen Anna Maria Jopek, Cæcilie Norby, Silje Nergard, Uschi Brüning en Roberta Gambarini. Het festival is gesitueerd in Halle en Maagdenburg.

Meer info: <https://womeninjazz.de>

Itamar Borochoy. (Foto: Dana Meirson)

LETTERONE JAZZ AWARDS 2021 UITGEREIKT

De Israëlische trompettist Itamar Borochoy (categorie Europa) en de Amerikaanse saxofonist Immanuel Wilkins (categorie Noord-Amerika) hebben 8 februari een LetterOne Rising Star Award 2021 gekregen. Ze mogen een betaalde tournee langs zeven Europese respectievelijk Amerikaanse jazzfestivals maken.

De twee winnaars werden gekozen uit ruim zevenhonderd inzendingen, door een jury met drummer Terri Lynn Carrington als voorzitter. Voor de keuze van de Europese laureaat werd zij bijgestaan door onder anderen Alex Dutilh en Imogen Tilden, en voor de keuze van de beste Noord-Amerikaan stonden Brian Bacchus en Michelle Mercer aan haar zijde. In beide jury's zat ook zakenman Mikhail Fridman, initiatiefnemer en financier van de prijs. De prijs werd voor de vierde keer uitgereikt. Dat jaar gebeurde dat online in een ceremonie gepresenteerd door Jamie Cullum en met als gasten zangeres Dee Dee Bridgewater, Terri Lynn Carrington en bassist Christian McBride. Vorig jaar gingen de prijzen naar pianist Kathrine Windfeld (Europa) en trompettist Giveton Gelin (Noord-Amerika).

Bekijk de uitreikingceremonie: <https://youtu.be/jIyUmA0HzbA>

BELGISCHE POLITIE GRIJPT IN BIJ PROTESTCONCERT QUENTIN DUJARDIN

Al vijf minuten na aanvang beëindigde de Belgische politie op 14 februari een concert van gitarist Quentin Dujardin in de kerk van Crupet. Hij gaf dat als protest tegen de coronamaatregelen. Die staan kerkdiensten wel toe, maar geen concerten.

"Vandaag heb ik besloten om een einde te maken aan deze absurditeit", zo kondigde Dujardin aan: "Kom deze zondag, 14 februari, naar de kerk van Crupet voor een soloconcert. Vijf sessies van veertig minuten tussen 15.00 en 20.00 uur voor vijftien gemaskerde personen op 1,5 meter van elkaar met een hydro-alcoholische gel tot uw beschikking." Reserveren vooraf verplicht. Bewust voldeed Dujardin met de concertlocatie en de richtlijnen voor zijn publiek volledig aan de eisen die worden gesteld aan bezoekers van kerkdiensten. Onder grote belangstelling van de pers viel de politie niettemin met een drietal mannen de kerk binnen. Dujardin mocht met een toespraak van het publiek afscheid nemen. Quentin Dujardin maakte onder meer twee jazzalbums met pianist Ivan Paduart.

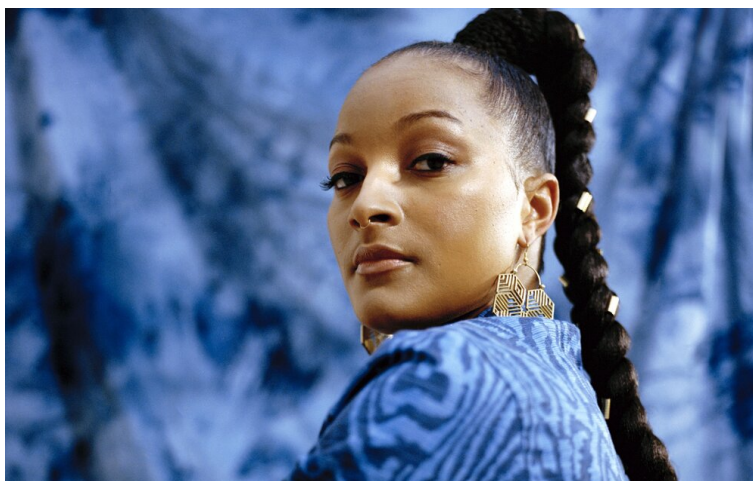
Aangepaste online versie van Transition Festival 2021

Vanwege de coronapandemie wordt het reguliere Transition Festival andermaal doorgeschoven. De eerstvolgende reguliere editie is nu op 25 en 26 maart 2022 in Tivoli/Vredenburg, Utrecht. Wel is er op 26, 27 en 28 maart een alternatieve online-versie van het festival, met een keur aan Nederlandse artiesten. Pianist Brad Mehldau opent op vrijdag met Jorge Rossy (drums), Clemens van der Feen (bas) en Joris Roelofs (saxofoon). Die avond spelen ook Under the Surface, Sun-Mi Hong/José Soares/Harmen Fraanje en Jasper Blom/Jamie Peet/Niels Broos. Zaterdag treedt het Benjamin Herman Quintet op met als gast Ack van Rooyen. Verder onder meer Tineke Postma Freya, Yuri Honing Acoustic Quartet en New Cool Collective. Op zondag wordt het festival gesloten door Eric Vloeimans & Phion Koperblazers, het Metropole Orkest met een eerbetoon aan bassist Charles Mingus, Het Orgel Trio & Brass, Corrie van Binsbergen Playstation en anderen. Alle informatie is te vinden op de website van TivoliVredenburg: www.tivolivredenburg.nl/transition/

Voorproefje eerste studio-album Bimhuis Productions verschenen

Eind februari is bij Zennez de single 'Aplauso' verschenen van Tijn Wybenga & AM.OK. Het is een voorproefje van het album 'Brainteaser' dat in juni verschijnt. De plaat is het eerste studio-album van Bimhuis Productions, een initiatief van de Amsterdamse jazzclub waarmee 'talenten met visie, musici die iets bijzonders voor elkaar willen krijgen' worden gesteund. Wybenga is sinds 2019 de eerste 'composer in residence'. Hij kreeg als opdracht: 'Zet de weg uit die jazz in Amsterdam te gaan heeft'. Wybenga opereert op het snijvlak van modern klassiek, jazz en elektronica en bracht in AM.OK (Amsterdams Modern Orkest) veertien muzikanten samen: Alistair Payne (trompet), Kika Sprangers (altsax), Federico Calcagno (basklarinet), Odei Al Magut (trombone), Pablo Rodriguez (viool), Yanna Pelsler, George Dumitriu (altviool), Pau Sola (cello), Teis Semey (gitaar), Felix Back (toetsen), Tom Pritchard (vibrafoon), Alessandro Fongaro (bas), Jamie Peet (drums) en Angelo Boltini (live electronica). Wybenga zelf leidt het ensemble. Eerder verscheen al een live-ep van het orkest, opgenomen in het Bimhuis.

Bekijk een video over het project:
<https://youtu.be/-2aqj1Yp6SM>

De Engelse saxofoniste Nubia Garcia speelde op het Cheltenham Jazz Festival 2019. (Foto: Adama Jalloh)

BRITSE VROUWELIJKE JAZZMUSICI ERVAREN VOOROORDELEN OVER HUN VAARDIGHEDEN

Britse vrouwelijke jazzmusici hebben in hun werk te maken met vooroordelen op grond van hun geslacht. Weliswaar zijn de negatieve ervaringen minder in aantal dan de positieve, maar omdat ze veelal hun vaardigheden en beroepsbeoefening betreffen, beklijven ze wel. Dit blijkt uit een onderzoek dat Dr. Sarah Raine van de Edinburgh Napier University tijdens het Cheltenham Jazz Festival 2019 deed en dat medio januari werd gepubliceerd.

Raine interviewde tien niet met name genoemde vrouwelijke musici van verschillende leeftijden en etniciteit; negen uit het Verenigd Koninkrijk en een van het Europese vasteland. Ze bespeelden verschillende instrumenten (drie waren voornamelijk vocalisten), verscheidene vrouwen componeerden en vijf waren bandleiders. Omdat de vrouwen op een van de grootste Britse jazzfestivals speelden konden ze alle tien als succesvolle musici worden beschouwd. Raine: "Eventuele belemmeringen om toegang te krijgen tot de Britse jazzscene konden daarom niet worden gerelateerd aan hun muzikale capaciteiten, maar eerder aan hun ervaringen als vrouw en als muzikant." Negen van de tien vrouwen voelden zich gediscrimineerd. Zo kreeg een van de geïnterviewden van een agent te horen dat ze 'al een vrouw in hun boeken hadden' die hetzelfde instrument bespeelde. Op het Cheltenham Jazz Festival moest ze zich omkleden in de toiletten als zalen maar één kleedkamer hadden. Een andere onder-vraagde werd ontslagen door haar agentschap toen ze zwanger werd. Men ging er vanuit dat ze na de bevalling niet meer zou werken. Ook had een vrouwelijke musicus het advies gekregen om meer 'sex' uit te stralen op de hoezen van haar albums. De vrouwen maakten mee dat hun professionele vaardigheden vanwege hun geslacht niet voor vol werden aangezien. Mannelijke technici twijfelden bij optredens en festivals regelmatig of de vrouwelijke muzikanten wel wisten hoe ze hun eigen apparatuur moesten opzetten. De Britse jazzscene is een plek waar mannen, als promotors, agenten, journalisten, de toon zetten, vinden de vrouwen in meerderheid. Wel zien ze steeds meer vrouwelijke festivalprogrammeurs verschijnen.

Het gehele onderzoek '**Keychanges at Cheltenham Jazz Festival: Challenges for women musicians in jazz and ways forward for equal gender representation at jazz festivals**' is hier te downloaden: <https://bit.ly/300v4VE>

JAZZ OP PAPIER

JAZZ IN BEELD

Alyn Shipton.
The Art of Jazz: a visual history
 Watertown, MA : Charlesbridge, 2020.
 256 pag. : ill. ; 29x26 cm.
 ISBN 978-1-62354-504-8 geb.
 Prijs 40,25 euro

Wat houdt dat in: 'The Art of Jazz'? De ondertitel is, zoals zo vaak, duidelijker: a visual history. Jazz, niet als kunstvorm, maar een uiteenzetting hoe beeldende kunstenaars zich in de loop der tijden door jazz hebben laten beïnvloeden. Dat begon al in de eerste decennia van de twintigste eeuw, gelijk opgaand met de eerste - ragtime - uitingen van de muziek. Ontwerpers - meestal anoniem - konden zich verlustigen in omslagen van bladmuziek, in het tekenen van folders en cartoons. Maar ook als het om de kunst-om-de-kunst ging lieten kunstenaars als Pablo Picasso en de Nederlander Theo van Doesburg zich al door de muziek inspireren.

Naast uiteraard fotografen werden steeds vaker grafici en tekenaars ingezet voor het ontwerpen van filmaffiches, boekomslagen, tijdschriften en later elpee-hoezen, postzegels, strips, enzovoort. Groot-formaat boeken over de geschiedenis van de jazz worden er tegenwoordig overvloedig mee geïllustreerd. Engelstalige uitgaven als die van Roy Carr en Mervyn Cooke ogen, hoewel zeker niet als zodanig bedoeld, dan ook meer als 'coffee-table books'.

In de laatste twee decennia, waarin het beeld steeds meer prevaleert, passen ook de verzamelingen reproducties van elpee-hoezen. (Ik heb er zo'n twaalf in de kast staan.) De tekst beperkt zich hoofdzakelijk tot de naam van de muzikale leider, de titel, het label, het jaar en, voorzover bekend (!), de ontwerper. Eind jaren tachtig werd de belangstelling voor de visuele aspecten van de jazz gericht. Verhandelingen gingen nu uit van het beeld zelf. Dat leek in eerste instantie vooral een Europese (= niet-Engelse) aangelegenheid te worden. In 2009 culmineerde een en ander in een groots opgezette tentoonstelling, die achtereenvolgens gehouden werd in Rovereto (Italië), Parijs en Barcelona. De expositie ging gepaard met een onovertroffen, vuistdikke catalogus: 'Le Siècle du jazz: art, cinéma, musique et photographie de Picasso à Basquiat'.

Het boek van Alyn Shipton is een stuk bescheidener. Daar zijn ze weer: Carl Van Vechten, Otto Dix, Henri Matisse, Piet Mondriaan, Paul Colin, Romare Bearden, Paul Bacon, Reid Miles, David Stone Martin, Jim Flora, Andy Warhol. Ook de Britse cartoonist Trog (= klarinettist Wally Fawkes) is vertegenwoordigd, maar niet Gene Deitch, Tony Munzlinger, de Fransman Cabu (= Jean Cabut), de Belgen Peter de Greef en Louis Joos. En ook niet: Miguel Covarrubias en Robert Crumb, de fotograaf Roy DeCarava, fotograaf én tekenaar Burt Goldblatt, de Franse schilder Sacha Chimkevitch, de Nederlandse Marte Röling, cineasten Gjon Mili en Norman McLaren en vele anderen.

In zijn voorwoord wijst John Edward Hasse op de bijzondere doelstelling van dit boek: een historisch overzicht van de relatie beeld-jazz. En dat gaat verder dan gewoonlijk: 'imagery of musicians' clothing, hair, eyeglasses, and facial expression' en: 'artists who shaped our perception of the music in an almost subconscious way.'

De inhoud valt in tweeën uiteen: een lopende tekst en het commentaar bij de illustraties. En dat laatste is de kracht van het boek. Zo wordt bij Picasso's tekening van twee banjoïsten in één ononderbroken lijn (1919) aangegeven waar die lijn begint. De eigenlijke tekst bevat passages over de jazz die er in dit verband minder toe doen en bestaat voor een deel uit een opsomming van prenten die helemaal niet zijn afgedrukt en aldus de geïnteresseerde in de kou laat staan. Bij Leo Meiersdorff wordt verwezen naar zijn tekening voor de hoes van 'Consummation' door de Thad Jones-Mel Lewis Band, waar we verder naar mogen raden. (Hij tekende ook voor het Chiaroscuro-label.)

We komen nogal eens een spotprent tegen van Duke Ellington door een niet nader genoemde tekenaar. Zo ook hier. De marker? Onze eigen Boy ten Hove. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

GREG ABATE
Magic Dance:
The Music Of Kenny Barron
Whaling City Sound

De saxofonist Greg Abate kwam door de eerste lockdown dankzij een stapel composities van Kenny Barron, die de pianist hem had toegestuurd. Hij maakte een selectie en voorzag de op te nemen stukken van extra akkoorden en arrangementen. Vlak voor de tweede lockdown zat hij twee dagen in de studio met Barron zelf, plus een geroutineerde ritmesectie.

Vervolgens maakte hij nog een héle lange studiodag om eigenhandig meer partijen in te blazen. Geregeld horen we dus meerdere saxen, tot aan een complete bigbandsectie met twee alten, twee tenoren en een bariton. Dit alles maakt deze dubbel-cd tot een typische coronaproductie. Als je geen grotere bands bij elkaar kan laten komen, doe je het maar zo. (De recensent ontving de muziek overigens als stream, de fysieke cd's zullen volgen.) Door dat overdubben krijg je soms het idee dat Supersax met de opnamen aan de haal is gegaan. De 'rietsectie' is bijna akelig exact, aangezien er uiteraard geen meningsverschillen bestaan over frasering.

Abate (1947) is zo'n doorgewinterde blazer en 'educator' die we niet zo kennen in Europa, doch in zijn omgeving - hij woont op Rhode Island - een gedegen reputatie geniet. Geen vernieuwer, eerder een licks-aaneenrijger. Maar mocht hij ooit naast je gaan staan bij een jamsession - wees gewaarschuwd. Wie er de kantjes van afloopt, gaat door de gehaktmolen.

Mocht Greg Abate ooit naast je gaan staan bij een jamsession - wees gewaarschuwd. Wie er de kantjes van afloopt, gaat door de gehaktmolen.

Barron (1943) was uiteraard een favoriete pianist van onder anderen Dizzy en Getz. De vrolijke trompettist met de moordende tempo's en de nurkse saxofonist met het hemelse geluid. Met het voortschrijden der jaren werd deze 'bebop survivor' zelf ook een VIP. Als solist zorgt de tamelijk sobere Barron voor enig contrast met de notenrijke Abate.

De veertien songs zijn gevarieerd en pakkend. Barron zou zo onderhand zijn eigen Real Book verdienen. De meeste tempo's gaan in latin of hebben een lichte rockbeat. Het titelstuk is een bossa. In een paar stukken horen we ook een fluit, wat herinnert aan Return to Forever. 'Bud-like' werd ongetwijfeld geïnspireerd door Bud Powells 'Un poco loco'. 'Song for Abdullah' is een passende, volkslied-achtige ode aan de bloedserieuze vakbroeder Abdullah Ibrahim (Dollar Brand).

Een compositie als 'Voyage' stond al op het repertoire van Getz gedurende Barrons diensttijd. Het meeste materiaal is echter minder bekend. Abate nam dan ook het juiste initiatief met dit Barron-songbook. Maar wie weet kunnen we deze originals nog meer waarderen in meer diverse uitvoeringen: met bijvoorbeeld vocalisten en trompettisten. In de aanloop naar iets dergelijks hebben we nu in ieder geval dit resultaat van toewijding en huisvlucht.

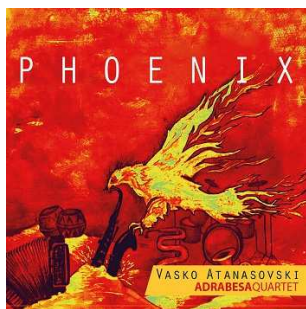
Jeroen de Valk

Bezetting:

Greg Abate (saxen, fluit),
 Kenny Barron (piano),
 Dezron Douglas (bas),
 Johnathan Blake (drums).

Maak hier kennis met Greg Abate:

<https://www.youtube.com/watch?v=i3z64EWnf3c>

VASKO ATANASOVSKI'S ADRABESA QUARTET**Phoenix****MoonJune Records**

Als de Franse tubaïst Michel Godard zich ergens meldt in de line-up van een groep, is dat altijd een stempel van goedkeuring. Ook in het internationaal bezette Adrabesa Quartet van de Sloveense saxofonist/fluitist Vasko Atanasovski zorgt hij voor de onderkant van het geluid. En net als Godard zijn ook de leider, de Italiaanse accordeonist Simone Zanchini en de Poolse slagwerker Bodek Janke virtuozen op hun instrument. Maar gelukkig laten ze hun muzikaliteit de bovenhand voeren, zodat 'Phoenix' een album om van te smullen is geworden. De volksmuziek van zijn vaderland (en omliggende streken) is voor Atanasovski een grote inspiratiebron. Zo horen we opzweepende ritmes in on-even maatsoorten en warmbloedige melodieën elkaar omarmen. De subtiliteit blijft daarbij goed in beeld, alsmede een gul gevoel voor humor. Een mooi voorbeeld van het laatste is 'Concerto epico', dat na een doorgecomponeed begin anarchistisch uiteenvalt. Na een speelse improvisatie pakt het viertal de draad weer op, stevig schmierend en met een vette knipoog. Het lijkt wel of de geest van Willem Breuker hier op de Balkan heeft rondgevaard. 'Liberation' opent als een canon, een soort 'Bach meets Balkan' en 'Balet' is opgebouwd rond de vamp uit het thema van de film 'Mission Impossible'. Zo vliegt de muziek allerlei kanten op, zonder een eigen identiteit te verliezen. Het spelplezier spat ervan af en als we in de melancholieke improvisatie 'Outro' de serpent (een middeleeuwse voorloper van de tuba) klaaglijk horen soleren, treuren we mee dat het album alweer afgelopen is.

Herman te Loo**Bezetting:**

Vasko Atanasovski (altsax, sopraansax, fluit, composities), Simone Zanchini (accordeon), Michel Godard (tuba, serpent), Bodek Janke (drums, tabla) + Ariel Vei Atanasovski (cello).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/2O2NVgB>

RIK VAN DEN BERGH**Is That So****ZenneZ Records**

Op het vinylalbum van baritonsaxofonist Rik van den Bergh gaat het om hardbop-composities van Duke Pearson (1932 -1980), een pianist die vooral bekend werd van diverse platen op het Blue Note-label. Hardbop kent invloeden van blues en gospel, in combinatie met de verworvenheden van de bebop. Terwijl men in de bebop meestal werkte met remakes van bestaande songs, zoals 'I got rhythm' of 'How high the moon', hebben hardbop-composities een echt eigen karakter. Werk van bijvoorbeeld Benny Golson en Horace Silver is zeer bekend geworden en het wordt dan ook in 2021 nog steeds gespeeld. Stukken van Duke Pearson zijn merkwaardigerwijs minder bekend en daarom is het goed dat Rik van den Bergh deze boeiende stukken opnieuw voor het voetlicht brengt.

Er wordt door zijn kwartet, met Timothy Banchet op piano, Steve Zwanink op bas en Sander Smeets op drums, geloofwaardig en stijlvast gemusiceerd. Van den Bergh laat horen dat een baritonsax beslist geen 'cumbbersome' instrument is, zoals journalisten wel eens beweren. In langzame stukken zoals 'You know I care' weet hij met een subtone-sound (zachtjes aangeblazen) een intieme sfeer te scheppen en in de uptempo stukken zoals 'Each time I think of you' speelt hij heldere lijnen binnen het bop-idioom, met een precieze timing en stevige swing. Pianist Banchet begeleidt adequaat, passend bij de frasering van de baritonsax. Bas en drums zetten een lekkere groove neer. Bijzonder zijn de traditionele drumroffels in het langzame 'Dad digs', een stuk in blues- en gospelsfeer.

Bij het uitvoeren van repertoire uit het verleden, in een idioom uit die tijd, ligt het gevaar van steriele 'museumjazz' op de loer. Daarvan is hier geen sprake. Men gaat overtuigend te werk en het klinkt eigen en geloofwaardig. Dat bewijst te meer dat hardbop nog steeds een springlevende muziekvorm is waarvan het verhaal nog lang niet uit is. Het zou mooi zijn als dit soort muziek in het huidige subsidieklimaat een kans kon krijgen, al is het niet 'vernieuwend', niet 'experimenteel', niet 'grensverleggend', niet 'buiten de lijntjes', enzovoort. Hier wordt, om maar eens een ander criterium te noemen, domweg heel goede muziek gepresenteerd.

Ruud Bergamin**Bezetting:**

Rik van den Bergh (baritonsax), Timothy Banchet (piano), Steve Zwanink (bas), Sander Smeets (drums).

Bekijk een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=T2noyNcOSM0>

BOOST!
Boost!
 ZenneZ Records

De Noord-Hollandse Hammond-'eindbaas' Rob Mostert kennen we, onder andere van zijn samenwerking in het soulfull swingende trio The Preacher Men, als een jazzman pur sang. Maar deze geweldenaar op het orgel – de Hammond B3 met voetbassen – ontpopt zich nu als een hardcore rocker. Samen met gitarist Jérôme Hol – een bewonderaar van Jimi Hendrix – en drummer Erik Kooger vormde Mostert in coronatijd het rocktrio Boost!

Omdat ze niet konden optreden, besteedden de jazzers hun tijd aan jammen en het schrijven van uitgesponnen zeventiger jaren progrock, geïnspireerd door onder meer Keith Emerson, Focus – maar dan zonder geïmproviseerd – en (Jon Lord van) Deep Purple. Op hun eerste cd, die net als de band Boost! heet, treffen we acht eigen stukken aan, die de mannen volkomen terecht omschrijven als 'a loud & nasty rollercoaster ride'. De gitaarsolo's mogen heeel lang duren, de Hammond klinkt moddervet en de drummer heeft de kwastjes thuisgelaten.

Dacht je in de jaren zeventig nog wel eens: zo is het wel genoeg met dat gepiel op die gitaren; als Hol zijn instrument ter hand neemt, is er van verveling door eentonigheid absoluut geen sprake. De virtuoos blijft boeien. En ook Mostert haalt alles uit zijn toetsenborden als solist. Opvallend is het spelplezier van de muzikanten. Dit powertrio zal de luisteraar beslist een boost geven en daar zijn we in deze lockdowntijden wel aan toe. Hopelijk mag Boost! snel live optreden, want op het podium komt zijn muziek het beste tot zijn recht.

Hans Invernizzi

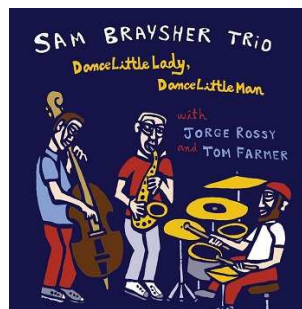
Bezetting:

Rob Mostert (Hammond),
 Jérôme Hol (gitaar),
 Erik Kooger (drums).

Luister hier naar 'Maggie's Theme':

https://www.youtube.com/watch?v=icsFS8_zV9o

SAM BRAYSHER TRIO
Dance Little Lady, Dance Little Man
 Unit Records

Sam Brayshers 'Dance Little Lady, Dance Little Man' doet denken aan het Barnicle Bill Trio rond John Engels. En dan vooral de meest recente versie, waarin Mark Haanstra weer achter de grote bas staat. Géén piano of gitaar. Wel een beweeglijke altsaxofonist. Een bassist met een reuzenpluk en een timing als een rots, maar die ook totaal niet in verlegenheid raakt als de rest geheel wegvalt. En een drummer die een aanstekelijke, onverwoestbare swing combineert met wat een collega in Johns biografie ('Hé vogel, wanneer spelen we weer?', Van Gennep) een 'potten- en pannensound' noemt, een 'quasi-nonchalante sound die lééft'.

Daarbij hoort ook een voorliefde voor een bijna archaisch repertoire. Het trio van de Britse altsaxofonist Mark Braysher speelt werk van Rodgers, Gershwin en Carmichael, maar dan nét die stukken waar we niet meteen aan denken. Neem 'The sweetest sounds', 'Heart and soul' (nee, niet Body and Soul dus, want dat kennen we) en 'Walking the dog'.

De deuntjes worden netjes en respectvol vertolkt, waarbij ook de arrangementjes opvallen. Het trio heeft de songs met allerlei afspraken ingelijst. Zo wordt een eenvormige klank voorkomen, altijd een risico in dit soort bezettingen.

De improvisaties zijn al even weloverwogen. De leider is geen spektakelblazer die het liefst Parker twee keer zo snel naspeelt en binnen een maatje of acht naar de eerste climax toewerkt. Al noemde Braysher (1989) Bird ooit zijn 'all time favourite'. In de ballad 'This nearly was mine' klinkt romantiek zonder enige relativering, mede dankzij gestreken bas en marimba.

Bassist Tom Farmer, ook een Brit, is een goede bekende van de leider. Slagwerker Jorge Rossy maakte naam in het trio van Brad Mehldau. Daarnaast werkte hij professioneel als pianist. Op deze cd is hij ook even op vibrafoon en marimba te horen. Dat zou hij vaker mogen doen dan in deze paar tracks.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Sam Braysher (altsax),
 Tom Farmer (bas),
 Jorge Rossy (drums, vibrafoon, marimba).

ANN BURTON
Early Blue 1958-1968
Nederlands Jazz Archief NJA 2002

Heeft u zin om een feestje in de lade van uw cd-speler te leggen? Dan is de nieuwste uitgave van het Nederlands Jazz Archief (NJA) een regelrechte aanrader. Deze cd is geheel gewijd aan de Nederlandse zangeres Ann Burton (1933-1989). Het leek er even op dat haar muzikale erfenis achter de plinten van de tijd zou verdwijnen, maar na meer dan dertig jaar heeft een neef van Ann een aantal dozen met haar persoonlijke archief naar het NJA gebracht. Dat bleek een schatkamer, met zeldzame platen, foto's en zelfs onuitgebrachte opnames. Bij het beluisteren daarvan werden de samenstellers van 'Early Blue 1958 - 1968' verrast door deze bijzondere, bijna vergeten zangeres. Ann Burton was in haar tijd een van de beste Nederlandse jazz-vocalisten. Haar stem heeft iets heel persoonlijks; ze neemt je mee in haar verhaal. Het lijkt net of ze niet zingt, maar vertelt, intiem en alleen voor jou. Ann had de tijdgeest niet mee. De Nederlandse jazzscene was verdeeld in kampen. De improviserende jazzscene trok zijn neus op voor de mainstream, die, oh gruwel, ook nog eens werd omarmd door Willem Duijs. Ann Burton heeft daardoor niet de muzikale waardering gekregen die zij verdiende, in ieder geval niet in Nederland. Dat ze later zeer gevierd zou worden in Japan is een verhaal op zich. De cd zit vol met niet eerder uitgebrachte juweeltjes zoals 'The moon looks down and laughs', dat Ann, zo lijkt het, alleen voor jou zingt met achter haar een geweldig, maar onbekend trio. Ze zingt met dezelfde intensiteit als Chet Baker. Ze blijft heel dicht bij zichzelf en mist elke vorm van bombast of overdrijving. Toch is ze zeker geen zuchtmeisje avant la lettre. Daarvoor heeft ze te veel power. De muziek omvat een periode 1958 tot 1968. De verschillende groepen zijn alleen al vanuit historisch oogpunt bijzonder. Zo speelt de Utrechtse avant-gardevoorman Gijs Hendriks tenorsax in opnames uit 1958. En maken we kennis met Louis van Dijk als Burtons begeleider in 1966. Of beluister de VARA-radio-opnames met de Down Town Jazz Band uit 1964 waarin Ann dicht tegen de dictie van Billie Holiday aankruipt, maar toch volledig zichzelf blijft.

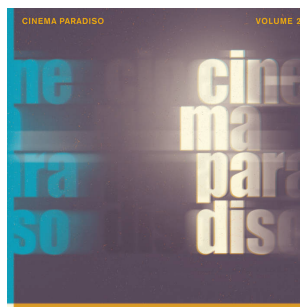
Deze uitgave van het Nederlands Jazz Archief is naast de cd met geweldige muziek ook voorzien van een mooi boekje met foto's, alle discografische gegevens en een fraai essay van Rudie Kagie. Als u zich tijdens deze moeilijke coronamaanden eens wil verwennen is 'Early Blue' een schot in de roos!

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Onder anderen het Metropole Orkest, Frans Elsen, Louis van Dijk (piano), Ruud Jacobs, Rob Langereis Jacques Schols (bas), John Engels, Peter Ypma, Louis Debij (drums), Mat Mathews (accordeon), Rudy Brink, Gijs Hendriks (tenorsax).

CINEMA PARADISO
Volume 2
Oorwerk

Dat het merendeel van de tracks op dit album drummer Paul Motian als componist vermeldt, is geen toeval. Diens baanbrekende trio met saxofonist Joe Lovano en gitarist Bill Frisell is het grote voorbeeld voor het Belgische driemanschap dat als Cinema Paradiso de wereld doorgaat. Het eerste album van de groep ken ik niet, maar 'Volume 2' maakt voldoende duidelijk hoe de heren in de muziekwereld staan. Zeggingskracht, breekbaarheid en schoonheid staan heel hoog in het vaandel. Maar dat wil niet zeggen dat deze cd vol zoetsappige muziek staat. Veel van de tracks kennen een rubato invulling, maar wel met een vrije rol voor slagwerker Eric Thielemans. Ook kent 'Volume 2' veel balladachtige stukken, zoals Motians 'Folk song for Rosie' en 'Ballad for the sad young men' van Tommy Wolfe (bekend van de uitvoering van Gil Evans). In beide gevallen levert saxofonist Kurt Van Herck een bloedstollend mooie vertolking van het thema en dito solo op sopraansax. Gitarist Willem Heylen, het jonkie van de band, zet de sfeer uitstekend neer met fijne gitaareffecten en Thielemans doet wonderen met brushes. Maar in 'Circle dance' laten ze horen ook met aanstekelijke ritmes uit de voeten te kunnen en de vrije improvisatie van 'Negative space #4' is een avontuur dat rauwheid en spanning biedt. Het feit dat Frisell lovend was over wat hij hier hoorde, zegt genoeg. 'I know Paul would be happy,' zei hij over de interpretaties van Cinema Paradiso.

Herman te Loo

Bezetting:

Kurt Van Herck (tenorsax, sopraansax), Willem Heylen (gitaar), Eric Thielemans (drums, percussie).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/3e97w9p>

FERGUS MCCREADIE

Cairn

Editions Records

Wie wel eens in de bergen wandelt, kent ze wel, die stapeltjes stenen hier en daar, in recente tijden - soms al in de prehistorie - door mensen gemaakt. In het Engels heet zo iets een 'Cairn' en dat is ook de titel van het nieuwe album van de zeer getalenteerde jonge Schotse pianist Fergus McCreadie. Reeds tijdens zijn conservatoriumopleiding won hij prijzen en na zijn afstuderen in 2018 gaat het snel. Zijn in 2018 uitgebrachte album 'Turas' boekte succes en in 2020 nam hij met bassist David Bowden en drummer Stephen Henderson 'Cairn' op. McCreadie vindt zijn inspiratie in landschappen en muziek uit Schotland. Zo klinkt de melodie van het flitsende 'Jig' als impressie van een doedelzak. Ook de linkerhandpartij van de piano die in veel stukken vooral uit ostinato's bestaat (langdurig herhaalde figuurtjes, wel met een bepaalde mate van variatie) kan geïnspireerd zijn op Schotse muziek: de 'drone'-ondertoon op de bas- en tenorpijpen van een doedelzak.

Geen misverstand echter, het folkloristisch karakter ligt er niet duimendik bovenop. Dit is muziek met een spannende opbouw in de improvisaties die vaak, vanuit een rustig en soms verstild begin, toewerken naar een hoogtepunt op ongeveer 2/3 van het stuk, gevolgd door een afbouw. Dit blijkt al in het openingsstuk 'North', waar na openingspassages die enigszins aan Satie doen denken, een geleidelijke opbouw naar een flinke climax volgt. Intussen blijft alles transparant en doorzichtig. Het trio werkt zeer interactief, waarbij de pianist duidelijk het voortouw neemt en de anderen meevoert in het verhaal. Met name drummer Henderson is een interactieve gesprekspartner. Veel stukken hebben vaart en swingen, ook wanneer het niet om een traditionele 'swingfeet' gaat.

Het is verbluffend hoe McCreadie erin slaagt om, soms zelfs vanuit betrekkelijk weinig notenmateriaal, inventief en op speelse en virtuoze wijze een muzikaal bouwwerk op te zetten dat je dwingt te blijven luisteren. Niet altijd lukt dit, zo blijft 'An old friend' wat steken in de herhalingen, al is het wel grappig dat we steeds het motief van 'Ol' man river' voorbij horen komen. Een klein meesterwerkje is 'The stones of Brodgar', waarin het trio even uit de Schotse sfeer treedt en in de stijl van Bill Evans komt, inclusief een uitgebreide bassolo.

Al met al is Fergus McCreadie een prachtige aanwinst aan het jazzfirmament. Als de onlangs overleden Chick Corea vanaf zijn wolk mee kon luisteren, zou hij tevreden zijn. **Ruud Bergamin**

Bezetting:

Fergus McCreadie (piano),
David Bowden (bas),
Stephen Henderson (drums).

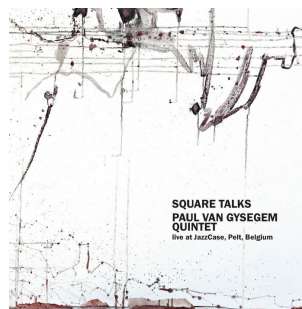
Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=W5RcJQ056iY>

PAUL VAN GYSEGEM QUINTET

Square Talks

El Negocito

Bij velen zal de naam van de Belgische bassist Paul van Gysegem geen luide bellen doen rinkelen. Behalve een heruitgave, in 2011 van een lp ('Aorta' uit 1971) en een cd uit 2017 ('Boundless'), is er op plaat weinig van hem te horen. Maar wie hem op 'Square Talks' met zijn kwintet aan de slag hoort, kan niet anders dan concluderen dat de tachtiger een formidabel instrumentalist is. Voor het album (live opgenomen in Neerpelt in 2019) omringde hij zich met twee generatiegenoten (trompettist Patrick de Groote en saxofonist Cel Overberghe) en twee relatieve 'jonkies': pianist Erik Vermeulen (61) en drummer Marek Patman (50). In hun geheel geïmproviseerde muziek doen ze wat je van zulke ervaren muzikanten mag verwachten: heel goed naar elkaar luisteren. Het vijftal laat elkaar aan het woord en gaat niet woest tekeer zoals je dat in de hoogtijdagen van de free jazz zou verwachten. Bovendien etaleert de groep een fraai gevoel voor lyriek, waarbij vooral De Groote het voortouw neemt. Een warme, vocale trompetstijl, waar geen enkel embouchureprobleem vat op lijkt te hebben gekregen. Helaas geldt dat niet voor het sopraansax-spel van Overberghe, dat af en toe over het randje van de zuiverheid gaat. Op tenor is hij wel degelijk een krachtige blazer die met brede streken zijn verhaal schildert. Vermeulen is al jaren een lyrische grootheid in de Belgische jazz en de drumpartner uit zijn trio, Patman, weet hij blindelings te vinden. De leider zelf imponeert met sonoor strijkwerk en solistische bijdragen die ademen. Hij plaatst zich hiermee in een categorie van leeftijdsgenoten als Barre Phillips of de onlangs overleden Gary Peacock.

Herman te Loo

Bezetting:

Patrick de Groote (trompet, bugel),
Cel Overberghe (tenorsax, sopraansax),
Erik Vermeulen (piano),
Paul van Gysegem (bas),
Marek Patman (drums, trompet)

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3bkiQhc>

ICP SEPTET
Komen & Gaan
ICP

Na het vorig jaar verschenen 'De Hondemepper', met veel composities en arrangementen, komt de ICP nu met een nieuw album waarop vooral improvisatie hoogtij viert: 'Komen & Gaan'. In oktober vorig jaar kwam de groep samen in de horecagelegenheid Le Brocope in het Friese Oldeberkoop. Vanwege de corona-reisbeperkingen ontbraken de drie T's (Thomas Heberer, Tobias Delius en Tristan Honsinger) waardoor een septet overbleef. Dat werd weer tot een tiental aangevuld met twee gasten van vlees en bloed (basklarinettist Joris Roelofs en gitarist Terrie Ex) en een mechanische (de pianola in het pand). De laatste zorgt voor verrassingen, zoals een korte 'Sound of music', door Michael Moore op altsax van een kort, bitterzoet commentaar voorzien. In de 'Pianola potpourri' horen we onder meer Fats Wallers 'Ain't Misbehavin' langskomen, met stijlvolle klarinetimprovisaties van Moore. Joris Roelofs komt uitgebreid aan het woord in een duet met Guus Janssen ('GuJo'), waarin de twee elkaars virtuositeit uitdagen. Dat element is een rode draad in 'Komen & Gaan', want Janssen strooit voortdurend met citaten uit de klassieke muziek (Beethoven, Bach, Mendelssohn), een nieuw onderdeel in de ICP-mix. Vertrouwer zijn de vier groepsimprovisaties die de naam van het album dragen. En voor het eerst sinds Derek Bailey in de jaren zeventig is er een gitaar op een ICP-plaat te horen. Terrie Ex is geen onbekende voor de individuele ICP'ers, maar maakte nooit eerder deel uit van de formatie. De setlijst bevatte ditmaal geen composities van Nichols, Monk of Ellington, maar wel de prachtige ballad 'De Linkerschoen, de rechterschoen' van Ernst Glerum, die zo uit de pen van de Duke gevloeid zou kunnen zijn.

Herman te Loo

Bezetting:

Wolter Wierbos (trombone), Michael Moore (altsax, klarinet), Ab Baars (tenorsax, klarinet, shakuhachi), Mary Oliver (viool, altviool), Guus Janssen (piano, pianola), Ernst Glerum (bas, piano), Han Bennink (snaredrums, bekken, hoefijzer, cajon, jeu de boules) + Joris Roelofs (basklarinet), Terrie Ex (gitaar).

Kijk naar 'De linkerschoen, de rechterschoen':
<https://youtu.be/gyFkNB30lhA>

JAZZRAUSCH BIGBAND
Téchné
ACT

Geef mij een nummer waarin op elke tel van de maat een bassdrum bonkt, dan zet ik de volumeknop meteen op nul. Geef mij een vette bigband en ik draai de volumeknop zonder consideratie met de burelen op tien. Bij de cd 'Téchné' van de Duitse Jazzrausch Bigband kom ik dus in een vreselijke tweestrijd: op elke tel een elektronische bassdrum maar wel een heel vette bigband.

Jazzrausch Bigband is een bigband uit München met als drijvende krachten trombonist Romand Sladek en gitarist-componist Leonard Kuhn. Alle nummers op deze cd vertonen eenzelfde soort opbouw: een rustig, zweverig intro met spoken word met al snel een overgang naar opzwevende uptempo house met uiteraard op elke tel die bassdrum. In ieder nummer wordt gezongen, waarschijnlijk door de zangeressen Jelena Kuljic en Viktoria Tolstoy, die genoemd worden bij het lijstje artiesten die 'gefeatured worden'. Tempowisselingen (naar half-time) komen ook veel voor, wat zorgt voor een mooie spanningsopbouw in de nummers. Collectieven van saxen, trombones en trompetten zijn vaak strak staccato en soms in supersnelle vraag-antwoordstructuren. Gitaarwerk doet soms denken aan het funky werk van Chic-gitarist Nile Rodgers, hoewel de gitaarsoli met bruto geweld aan die associatie snel een einde maken. Saxsoli (Jacob Manz?) zijn indrukwekkend goed, net als de trombonesoli (van Roman Sladek?).

'Téchné' is de vierde cd van de Jazzrausch Bigband, die met inmiddels 120 optredens per jaar wereldwijd een behoorlijke naam heeft opgebouwd. Sinds 2015 is de band 'artist in residence' in de Harry Klein technoclub in München. Een bigband in een technoclub? Ja, en het jonge publiek uit München gaat uit z'n dak!

Ik heb wel eens nachtmerries waarin ik gedwongen word op en neer te springen bij een optreden van Armin van Buuren in een uitverkocht Ahoy. Als de Jazzrausch Bigband nou de plaats inneemt van Armin van Buuren, verandert mijn nachtmerrie in een opzwevende, swingende en spannende droom. Volgens de Bayerischer Rundfunk maakt de Jazzrausch Bigband 'jazz sexy again'. Dat klopt. Volumeknop bij mij thuis op tien!

Gijs Ornée

Bezetting:

Jazzrausch Bigband met als gasten Nesrine, Jelena Kuljić, Viktoria Tolstoy, Nils Landgren, Wolfgang Haffner, David Helbock, Kalle Kalima en Jakob Manz.

Bekijk hier een oudejaarsconcert van de band:
<https://www.youtube.com/watch?v=dALVZcuVP0Y>

CHRISTOPHE SCHWEIZER
Stream
 Enja Yellowbird Records

Trombonist Christophe Schweizers laatste cd 'Stream' is een ode aan drummer Billy Hart, ter ere van zijn tachtigste verjaardag. De twee hebben een intensieve samenwerking, onder meer in de WDR Big Band. Over de samenwerking met Hart zei Schweizer ooit: "making our individual voices as composers and as players hear." En dat geldt zeker voor deze opname.

Vanzelfsprekend zijn de meeste stukken van de leiders eigen hand. Schweizers composities zijn wat dromerig, maar met een rijk palet aan klanken en harmonieën. De plaat opent meteen met het interessantste stuk van de plaat: 'One Day'. Het is een stuk in 7/4 en begint harmonieus om dan na een interessante solo van pianist Pablo Held over te gaan in een energieke explosie van muzikaal geweld.

De toon van de cd verandert met 'Mediapack' van Pablo Held en laat de 'individual voices' van de musici horen. Zo ook in het uptempo stuk 'Peter's power' van Joris Teepe. De plaat sluit af met 'Body and soul'. Het stuk werd spontaan aan de cd toegevoegd. En die spontaniteit straalt van de uitvoering. Let ook vooral op de schitterende solo van saxofonist Sebastian Gille.

Er staan helaas geen stukken van Billy Hart zelf op deze plaat. Dat is jammer, maar de 'voice' van de meester is alom prominent aanwezig in de opnames. 'Stream' is een uitstekende afspiegeling van de hedendaagse Europese en Amerikaanse jazz!

Bart Hollebrandse

Bezetting:

Christophe Schweizer (trombone)
 Sebastian Gille (tenor-, sopraansax),
 Pablo Held (piano),
 Joris Teepe (bas), Billy Hart (drums).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=cdVNbPn47NE>

ZIV TAUBENFELD'S FULL SUN
Full Sun
 Multikulti Project

Het album 'Reptiles' van Ziv Taubenfelds trio Bones bleek het laatste levensteken van die groep. Tijd voor een nieuw project van de Amsterdamse Israëliër dus. De basklarinettist formeerde een ambitieus septet met ervaren blazers uit de Amsterdamse scene (Michael Moore, Joost Buis), jong talent uit de hoofdstad (pianist Nicolas Chientaroli en drummer Onno Govaert), de Portugese toptrompettist Luis Vicente en zijn oude maat Shay Hazan op bas. Voor het debuutalbum, live opgenomen in het Bimhuis in januari 2019, schreef Taubenfeld kernachtige composities. Zijn stukken zijn veelal opgebouwd uit korte frasen die prima bouwstenen bieden voor de improvisaties. Want daar ligt de grote kracht van Full Sun: met hun ervaring en gevoeligheid weet het zevental ook langere structuren boeiend te houden. De blazers mengen heerlijk, en subtiliteit en helderheid vieren hoogtij. Soms suggereert Govaert een lichte groove (zoals in het slotstuk, 'Natufian dream'), maar vaak houdt hij de muziek open. Dat biedt de gelegenheid tot het aanbrengen van kleine details die een complex mozaïek opleveren. Het is te hopen dat de podiumsituatie snel verbetert, zodat een groep als deze de gelegenheid krijgt om te groeien. Want dit debuut is zeker het begin van iets moois.

Herman te Loo

Bezetting:

Luis Vicente (trompet), Joost Buis (trombone), Ziv Taubenfeld (basklarinet, composities), Michael Moore (klarinet, altsax), Nicolas Chientaroli (piano, objecten), Shay Hazan (bas), Onno Govaert (drums, percussie).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/2MOTajh>

AMANDA TOSOFF
Earth Voices
EMG

Kamermuziek met een vleugje jazz, zo zou je de cd 'Earth Voices' van Amanda Tosoff het beste kunnen karakteriseren. Naast de vele fraaie vocalen met poëtische teksten zijn de vier strijkers zeer bepalend voor de muziek. Amanda Tosoff is een Canadese pianiste en componiste. Ze heeft al vele projecten gedaan maar het werken met zang is iets van de laatste jaren. Veel van de gezongen teksten op deze cd zijn op muziek gezette gedichten van onder anderen Edgar Allan Poe, Pablo Neruda en Joni Mitchell. Verschillende vocalisten zijn ingevlogen voor dit project. Het maakt de muziek gevarieerd. Amanda Tosoff componeert gedragen sfeervolle muziek met naast folkinvloeden ook een flink potje jazz met soloruimte. Voor de 'jazzflavour' zorgen met name de blazers met Allison Au op alt en Kelly Jefferson op sopraansax. In het nummer 'Birdwings' zingt Alex Samaras, gezegend met een fraaie zachtmoedige lichte stem, een fraai gedicht van Rumi op een bedje van violen. Het nummer 'Oh, life', is zeker geen bewerking van de vette R&B-hit van Des'ree, maar een totaal andere compositie. Zangeres Lydia Persault zingt met overtuiging 'The fiddle and the drum' van Joni Mitchell. Ze blijft dicht bij het origineel, maar het arrangement van Amanda maakt er toch een jazzy song van. 'Earth Voices' is verrassend voor de liefhebbers die niet weglopen voor een welluidende mix van folk, jazz en kamermuziek. Een beetje klassiekerig is het wel, maar de muziek intrigeert door de teksten in combinatie met de fraaie, doordachte arrangementen.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Amanda Tosoff (piano), Kelly Jefferson (sopraansax), Allison Au (altsax), Aline Homzy, Jeremy Potts (viool), Laurence Schaufele (altviool), Beth Silver (cello), Alex Goodman (gitaar), Jon Maharaj (bas), Morgan Childs (drums).

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=i5GnLHAGM5w>

WARPED DREAMER
Live At Bimhuis
Consouling Sounds

Kort na het debuutalbum, 'Lomahongva' (2016) speelde het Noors-Belgische kwartet Warped Dreamer in het Bimhuis. Waar op de plaat nog sprake was van melancholie (met de omfioerde trompet van Arve Henriksen in de hoofdrol), komen hier live de nachtmerrieachtige elementen meer aan bod. In hun vrij geïmproviseerde muziek leunen de twee Noren (naast Henriksen is dat gitarist Stian Westerhus) en de twee Belgen (toetsenman Jozef Dumoulin en slagwerker Teun Verbruggen) nadrukkelijk op het elektronische deel van hun instrumentarium. Helemaal in het begin is er in de soundscapes nog wel een ijle trompetklank te ontwaren, en tegen het eind wat gitaarlijnen, maar het grootste deel van dit album speelt zich in het rijk der stekkers af. Dat is absoluut geen bezwaar, want het viertal maakt er beeldende muziek mee, die misschien niet altijd even gemakkelijk het oor in glijdt, maar die wel fascineert. Achter iedere verrassende wending ligt weer een nieuw vergezicht, en drummer Teun Verbruggen zorgt bijna voortdurend voor een gevoel van onrust, dat uiteindelijk wel wordt beloond met een gevoel van loutering. Liefhebbers van groepen uit de avant-rock als Can, Throbbing Gristle en Cabaret Voltaire kunnen aan 'Live at Bimhuis' hun hart ophalen.

Herman te Loo

Bezetting:

Arve Henriksen (trompet, stem, elektronica), Stian Westerhus (gitaar, stem, elektronica), Jozef Dumoulin (Fender Rhodes, elektronica), Teun Verbruggen (drums, elektronica).

Luister hier naar 'Golden geek award':

<https://youtu.be/29QCAMO53zE>

VARIA

Live-jazzopnames van De Roode Bioscoop op YouTube geplaatst

In het Amsterdamse theater De Roode Bioscoop zijn begin dit jaar vijftig concerten opgenomen, onder meer van trompettist Ian Cleaver, saxofonist Benjamin Herman, gitarist Jesse van Ruller en saxofonist Ben van Gelder. Het resultaat verschijnt sinds 17 februari in tranches van vier op YouTube. De sessies zijn mogelijk gemaakt door de steun van Amarte Studio Concerts (Amarte Fonds) en Stichting New Amsterdam Jazz. Die laatste werd vorig jaar opgericht door Tamar Guttmann en Isla Van Hout. Zij willen 'het geluid van de Nederlandse jazzscene versterken en deze verbinden met jazzscènes over de hele wereld'. Saxofonist Benjamin Herman is bijzonder te spreken over het initiatief: "Veel muzikanten zijn vrijwel onzichtbaar. Het is daarom te gek dat New Amsterdam Jazz en Amarte Studio Concerts hen de kans geeft te laten horen waar ze mee bezig zijn. Achter de schermen gebeurt er namelijk van alles. We kunnen niet wachten straks weer live te kunnen spelen en contact te hebben met het publiek."

Bekijk de sessies hier:

<https://tinyurl.com/mmt27pxv>

Jazz Orchestra of the Concertgebouw maakt vier videoclips

Ter promotie van de recente release 'The Jazz Influencers' heeft het Jazz Orchestra of the Concertgebouw vier stukken op video vastgelegd. Dat gebeurde in december in het Bimhuis in Amsterdam. De video's staan sinds half februari op YouTube. Het betreft de stukken 'The Peter cat' van Maarten Hogenhuis, 'Mynah' van Ben van Gelder, 'Giant' van zijn broer Gideon van Gelder en 'Freya' van Tineke Postma. Alle arrangementen werden gemaakt door Rob Horsting. Overigens werd het album in het blad Downbeat van maart 2021 door Howard Mandel met 3,5 van de 5 sterren bekroond. "All the soloists aim high, supported by a rhythm section providing sensitive coloration, as well as power and sometimes swing. Throughout, the orchestra performs sectional call and response, rich harmonies, tricky syncopation and counterpoint faultlessly. It doesn't resist going big, making full use of the dynamic and harmonic potentials of brass and reeds", aldus de Amerikaanse recensent.

Kijk hier het nummer 'Freya':

<https://bit.ly/2OJR1WG>

Sun-Mi Hong in LantarenVenster (oktober 2020), Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Eerste namen JazzFest online bekend

Onder anderen gitarist Reinier Baas, pianist Xavi Torres en een trio bestaande uit Sanne Huijbregts, Fuensanta Mendez en **Sun-Mi Hong** treden 20 maart op tijdens de online-versie van het Amsterdamse JazzFest 2021. Dat wordt vanaf 20.30 uur uitgezonden vanuit Studio/K.

Meer info: <https://jazzfestamsterdam.nl/>

Podcastreeks over Dutch Jazz Heritage-concerten

Onder de titel 'Jazz at the Concertgebouw' is 2 maart een podcastreeks gestart waarin legendes als trompettist Miles Davis en zangeres Ella Fitzgerald aan de orde zullen komen. De besproken jazzgroten stonden eerder centraal in een Dutch Jazz Heritage-concert van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. In de serie blikken gastheer Frank Jochemsen, Bert Vuijsje en muzikale gasten terug op deze concerten.

Meer info: <https://anchor.fm/jazzorchestra>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 353

Wij maakten voor u een Spotify-afspeellijst met nummers uit de op pag. 7 e.v. van deze Jazzflits besproken platen.

Klik hier: <https://spoti.fi/2PsfZKB>

Ben van den Dungen. (Foto: Tom Beetz)

TivoliVredenburg presenteert reeks zondagse jazzconcerten

'Sunday Afternoon Jazz' is de titel van een reeks van twaalf jazzconcerten op de zondagmiddag in TivoliVredenburg, Utrecht, telkens om 16.00 uur. De eerste keren via een livestream, maar zo gauw het kan weer in de zaal. Saxofonist Hans Dulfer opende de reeks op 7 maart. Op 14 maart komt zijn collega **Ben van den Dungen** met Miguel Rodriguez (piano), Marius Beets (bas) en Gijs Dijkhuizen (drums). De vier betonen eer aan John Coltrane. Een week later is het de beurt aan toetsenist Jasper van 't Hof. Hij brengt de saxofonisten Tineke Postma, Paul van Kemenade en Dick de Graaf, trombonist Ilja Reijngoud en een bassist mee. Reijngoud maakt de arrangementen voor deze eenmalige combinatie. Later komen nog onder anderen saxofoniste Kika Sprangers (25 april), pianist Peter Beets (23 mei) en trompettist Eric Vloeimans (6 juni) naar de Domstad.

Downbeat geeft 4,5 sterren aan album Joris Teepe/Don Braden

De cd 'In The Spirit Of Herbie Hancock' van het Don Braden/Joris Teepe Quartet krijgt in het maartnummer van het Amerikaanse blad Downbeat 4,5 van de maximaal 5 sterren toebedeeld door recensent Bill Milkowski. De plaat werd live opgenomen in sociëteit De Witte in Den Haag en verscheen op het Nederlandse label OAP Records. Milkowski is onder meer zeer lovend over kwartetlid, pianist Rob van Bavel: "He should be a revelation to Stateside jazz fans". Of in de woorden van Jeroen de Valk in zijn bespreking in Jazzflits 350: "De vleugel lijkt meer dan 88 toetsen te hebben en Rob van Bavel ten minste drie handen".

OVERLEDEN

Ralph Peterson Jr., 1 maart 2021 (58)

Amerikaanse drummer, speelt ook trompet. Wordt gezien als de opvolger van Art Blakey. Aanvankelijk werkzaam in hardbop-groepen, later onder anderen in combinaties met tenorist David Murray en pianiste Geri Allen. Leidde vanaf 1988 ook eigen groepen onder de namen V (=Volition) en Fo'tet. Platen voor Blue Note en het Nederlandse Criss Cross.

Johnny Pacheco, 15 februari 2021 (85)

Multi-instrumentalist, met een voorkeur voor fluit en percussie. Was ook arrangeur, songwriter en producer. Afkomstig uit de Dominicaanse Republiek, trok naar New York, met enkele anderen voorvechter om de Latin muziek 'zuiver' te houden. Richtte een eigen platenlabel op, Fania, en speelde zelf in de Fania All Stars, populair in de salsa-periode. Liet zich ook horen als percussionist op platen van pianist McCoy Tyner en gitarist Kenny Burrell.

Milford Graves, 12 februari 2021 (79)

Een van de avant-garde musici die de vaste maat afzwoeren. Verbond zich aan het New York Art Quartet. Solo- en duo-opnamen met drummer Andrew Cyrille en pianist Don Pullen en diverse percussiegroepen. Tournees door Europa en Japan. Graves verdiepte zich later in het verschijnsel ritme en bracht zijn kennis over in het onderwijs.

Grady Gaines, 11 februari 2021 (86)

Texaanse tenorsaxofonist, werkzaam in Houston als sessionmuzikant voor het label Peacock. Begeleidde zangers op het gebied van soul en rhythm and blues. Zijn jongere broer was gitarist Roy Gaines.

Denny Christianson, 10 februari 2021 (78)

Trompettist-bandleider-arrangeur, geboren in de States, sinds 1980 werkzaam in Montréal, Canada. Plaatopnamen met baritonsaxofonist Pepper Adams als gastsolist (1986). Tournees door Europa.

Keith Nichols, 20 januari 2021 (75)

Veelzijdige, Engelse pianist-trombonist-arrangeur. Legde zich toe op de studie en de diverse interpretaties van ragtime en de oudere stijlen van jazzmuziek, waaronder die van de zogenoemde 'territory bands'. Verscheidene optredens in de States en in Duitsland. Uitgebreide discografie, 1965-1999.

Malcolm Griffiths, 19 januari 2021 (79)

Engelse trombonist, beïnvloed door Lawrence Brown. Lid van middelgrote groepen als die van Chris McGregor (Brotherhood of Breath), Mike Westbrook, John Surman, Stan Tracey en Graham Collier.

jjm

Bij het sluiten van deze Jazzflits bereikte ons het bericht dat de Britse trombonist en bandleider **Chris Barber** 2 maart op 90-jarige leeftijd is overleden.

JAZZWIJSHEDEN

Saxofonist Zoot Sims:

"As long as you've got your horn in your mouth, you're developing."

Trompettist Dizzy Gillespie:

"It's taken me all my life to learn what not to play."

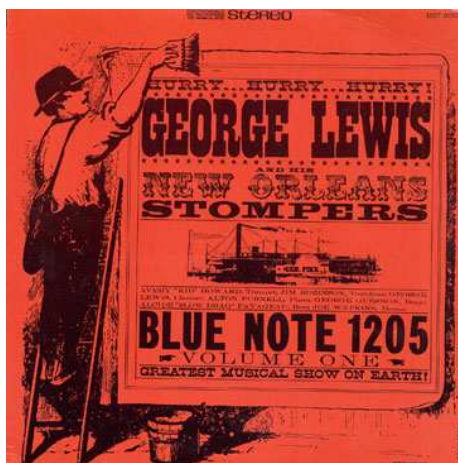
Pianist John Lewis:

"The reward for playing jazz is playing jazz."

BLUE NOTE PLAYS BILLIE HOLIDAY

Zelfs de beginnende jazzfan weet dat hij niet zonder Blue Note Records kan, een Amerikaans jazzlabel opgericht door twee Berlijners, naar Amerika gevlucht omwille van de nazi's. Alfred Lion (1908-1987) en Francis Wolff (1907-1971) begonnen in januari 1939 met opnamen van de pianisten Albert Ammons (1907-1949 - vader van saxofonist Gene Ammons - en Meade Lux Lewis (1905-1964, befaamd dankzij het nummer 'Honky tonk train blues'). De 'Summertime' door saxofonist Sidney Bechet (1897-1959) gespeeld in juni 1939, was voor het duo Lion-Wolff een grote hit en een financiële stimulans.

Alle grote jazzmusici zijn te vinden op Blue Note, ook pure New Orleansstijl-musici als George Lewis and His New Orleans Stompers, trombonist Jim Robinson en trompettist Kid Howard in 1955 (Blue Note 21261).

Onlangs had ik een cd met als titel '**Blue Note Plays Billie Holiday**' in handen (Blue Note 49321). Vandaar enige notities over de acht composities op die cd, gespeeld door moderneren, hier chronologisch geordend van 1952 tot 1967. Het had ook gekund volgens de opnamedata van Billie Holiday, haar eerste opnamen zijn uit 1933, summiere informatie over haar versies sluiten telkens aan bij de modernere uitvoeringen. Attentie: Billie zingt niet op deze plaat – het zijn acht instrumentale uitvoeringen! Let op nieuwsgierige lezers: van elk nummer bestaan tientallen versies!
...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Billie Holiday in 1946. (Foto: William P. Gottlieb)

9 mei 1952 – MILES DAVIS – 'YESTERDAYS' (3.44)

(1933 – compositie Jerome Kern, tekst Otto Harbach) Davis (trompet), Gil Coggins (piano), Oscar Pettiford (bas), Kenny Clarke (drums) – origineel op 'Young Man With A Horn' – Ook op zijn 'Complete Blue Note Albums' (2cd Blue Note 3779449, 37 tracks) – of op 'Eight Classic Albums' (Real Gone Jazz 271, 68 tracks) – niet verwarren met Bix Beiderbecke 'Young Man With A Horn' – 52 tracks uit periode 1924-1930 met het bijzondere 'In a mist' van Bix (2cd Retrospective 4154). Jerome Kern schreef muziek voor de 1933 Broadway musical 'Roberta' waarin deze 'Yesterdays'.

20 april 1939 – Billie Holiday nam minstens zes versies op van dit nummer, op deze datum met Frank Newton (trompet), Tab Smith (sax) plus nog enkelen, is dezelfde sessie als 'Strange fruit', haar 'Yesterdays' is alleen met Kenneth Hollon (tenor) plus ritmesectie. Ook Marianne Faithfull (*1946), Oscar Peterson, Yusef Lateef, Clifford Brown, Ella Fitzgerald waagden zich aan deze song. Is de uitvoering van Leo Reisman van 9 november 1933 de eerste plaatopname? Ook door: Artie Shaw (1938), Gene Krupa (1946), enkele keer Rob Madna (1931-2003), ondermeer in 1965 met Herman Schoonderwalt, Cees See; Lee Konitz met Bert van den Brink ('Dialogues', 1997, Challenge 70053); gitarist John Abercrombie op zijn plaat 'Yesterdays', live in 1992. Maar ook Erroll Garner, Art Tatum, Stan Kenton, Pia Beck (1925-2009), Ann Burton (1933-1989) en nog vele anderen vertolken het, zoals Dorothy Donegan (1946), Sal Franzella (1947), Carmen McRae (1955). 'Yesterdays' is de ECM-plaat uit 2001 van Keith Jarrett-Gary Peacock-Jack DeJohnette.

Het boek '**Billie's Blues**' is 'the true story of the immortal Billie Holiday' geschreven door Engelsman John Chilton (1932-2016), met een selectieve bibliografie. Billie nam op 10 juli 1936 een 'Billie's blues' op met trompettist Bunny Berigan, saxofonist Artie Shaw, pianist Joe Bushkin en drummer Cozy Cole. Het is op plaat haar meest vertolkte nummer, gevolgd door 'My man', 'I cover the waterfront', 'Lover come back to me', en haar betekenisvolle 'Strange fruit'. Voor Billie's meer dan driehonderd songs gebruikte ze wel ongeveer 550 muzikanten, op al haar platen zouden meer dan 20.000 tracks staan!

28 augustus 1953 - CLIFFORD BROWN 'EASY LIVING' (3.42)

(1937 – compositie Ralph Rainger, tekst Leo Robin)

Brown (trompet), Charlie Rouse (tenor), Gigi Gryce (altsax, fluit), John Lewis (piano), Percy Heath (bas), Art Blakey (drums). Origineel op 'New Star On The Horizon' – ook op zijn 'Complete Blue Note And Pacific Recordings' (4cd Blue Note 8341952, 49 tracks)

1 juni 1937 – Billie Holiday zong minstens zes versies, met onder anderen Buck Clayton, Buster Bailey, Lester Young, Teddy Wilson (Brunswick 7911, Columbia 36208). Op 13 februari 1947 met Bob Haggart Orchestra, op 10 november 1956 in Carnegie Hall met Chico Hamilton. Ravi Shankar's dochter Norah Jones (°1979) vertolkt een mooie versie tijdens het Tanglewood Jazzfestival van 30 augustus 2003. Ook op platen van Ella Fitzgerald, Peggy Lee, Buddy de-Franco, Wardell Gray met Tommy Potter, Charlie Barnet met Eddie Safranski. Miles Davis speelt het in 1955 met Teddy Charles, Charles Mingus, Elvin Jones. Modernisten als Steve Coleman, Greg Osby, Enrico Rava kennen deze jazz-standard ook.

Zij die nog wat **Billie Holiday** willen aanschaffen: koop liefst platen waarbij informatie over muzikanten en opnamedata is vermeld. Kroese Online biedt uit voorraad aan: 'Billie's Choice' (Columbia, Commodore, Decca, Verve Years, 54 tracks, 3cd, 8 euro); Complete 1952-1957 Small Group Sessions (95 tracks, 5cd, boekje veertig pagina's, 17 euro); Twelve Classic Albums (103 tracks op 6cd, 10 euro); '100 Years Of Lady Day' (1945-1958): vijftien platen, 145 tracks, 10cd, doorgaans rond de 20 euro.

Ook niet mis: 'Complete Billie Holiday/Lester Young, 1937-1946 van Alain Gerber, 3cd, 64 tracks, 40 euro, Frémeaux FA 154. Misschien tweedehands, moeilijk te vinden: 'Lady Day: The Complete Billie Holiday On Columbia 1933-1944', 10cd, 230 tracks, boekje 116 pagina's. Zo heb je meteen ook Lester Young, die deelnam aan 25 sessies met Billie; een hiaat tussen 1942-1946: bijna geen opnamen wegens de Petrillo-ban, genoemd naar James Petrillo, toen voorzitter van de American Federation of Musicians. De 'gesyndiceerde' muzikanten gingen in staking tegen platenfirma's wegens meningsverschil over royalties, van 1 augustus 1942 tot 18 september 1943, tot november 1944 voor Victor en Columbia. Ze mochten wel spelen voor de radio, zie opmerking bij 'Lover man'.

1 augustus 1955

HERBIE NICHOLS – 'LADY SINGS THE BLUES' (4.25)

(1955 – compositie Herbie Nichols, tekst Billie Holiday)

Nichols (piano), Al McKibbon (bas), Max Roach (drums) – origineel als 'Herbie Nichols Trio'. Ook op zijn 'Complete Blue Note Recordings' (3cd Blue Note 859352, 48 tracks uit 1955-1956). Zij die Nichols niet kennen, ga nu op zoek naar zijn platen. Nichols (1919-1963) stierf aan leukemie. Bijzonder is 'Change Of season' van Misha Mengelberg, Steve Lacy, Arjen Gorter, Han Bennink (Soul Note 1104, opgenomen 2 en 3 juli 1984). Ook speciaal: trombonist Roswell Rudd (1935-2017): 'The Unheard Herbie Nichols Vol 1 – Vol 2' uit november 1996. Het ICP Orchestra (Instant Composers Pool) heeft dit nummer op 'Restless In Pieces' van oktober 2015.

6 juni 1956 – Billie Holiday met het Tony Scott Orchestra, met Charlie Shavers, Paul Quinichette, Wynton Kelly, Kenny Burrell – alweer zowat zes versies. Billie zingt het tijdens het Newport Jazzfestival van 6 juli 1957. Het is de titel van haar autobiografie van William Duffy uit 1956. Amy Winehouse (1983-2011) zou het ook gekund hebben, maar in hetzelfde bedje ziek als Billie en Nina Simone.

'Lady sings the blues' door Herbie Nichols:

<https://www.youtube.com/watch?v=de4vD4HiATI>

7 december 1958

SONNY CLARK – 'I COVER THE WATERFRONT' (4.40)

(1933 – compositie Johnny Green, tekst Ed Heyman)

Clark (piano), Paul Chambers (bas), Wes Landers (drums). Origineel op 'Blues In The Night'. Zijn 'Complete Studio Recordings 1954-1960' staan op Gambit Records 69263, 36 tracks op 3cd. 'Standards' is Blue Note 821283. 'Cool Struttin'' van Sonny Clark met Art Farmer en Jackie McLean van 5 januari 1958 is een klassieke plaat.

Billie Holiday liet minstens twintig versies opnemen, één in duo met pianist Bobby Tucker (3.40). Met Teddy Wilson and his Orchestra op 7 augustus 1941, op 25 maart 1944 met Eddie Heywood, Doc Cheatham, Vic Dickenson, Sid Catlett, op 17 januari 1945 met het Duke Ellington orkest met Billy Strayhorn aan de piano tijdens het Esquire Second Annual Jazz Concert at the Philharmonic Auditorium in Los Angeles (4.29). Sarah Vaughan and her Trio zingt het 'Live at Mister Kelly's' in Chicago, 1957. Ook bij Bert Ambrose, Erroll Garner met Alvin Stoller, de Ink Spots, Oostenrijker Hans Koller, Joe Liggins The Honey Dripper, Mary Osborne, Tony Scott, Mel Torme. Deze song komt uit de show 'Murder At The Vanities' van Johnny Green, de componist van 'Body and soul' (1930).

'I cover the waterfront' door Sonny Clarke:

<https://www.youtube.com/watch?v=XxKGswvxKRU>

6 mei 1961

DEXTER GORDON – 'YOU'VE CHANGED' (7.26)

(1941 – compositie Carl Fischer, tekst Bill Carey)

Freddie Hubbard (trompet), Gordon (tenorsax), Horace Parlan (piano), George Tucker (bas), Al Harewood (drums). Origineel op 'Doin' Allright' (Blue Note 84077). Het is zijn eerste plaat voor Blue Note, twintig jaar na zijn eerste opnamen eind 1941 bij Lionel Hampton, zijn eerste comeback na drugperikelen. Merk de jonge Hubbard op, 23 jaar. In 1964 was Gordon huismuzikant in Jazzhus Montmartre in Kopenhagen met Tete ...vervolg op de volgende pagina links

Montoliu, Niels-Henning Orsted Pedersen, Alex Riel – vandaar die platen van het Deense label SteepleChase. Op YouTube is een clip van 8 januari 1964 voor het Vlaamse TV-Jazzprisma te zien: 'Lady Bird' (5.42) in België met Gordon in topconditie, George Gruntz (piano), Guy Pedersen (bas), Daniel Humair (drums), zelfde musici in Amersfoort op 29 juli 1964, is dat die 'Loose Walk – Live In Holland'? - Dexter Gordon speelde op 5 februari 1969 in het Amsterdamse Paradiso, op 2 november 1972 met Rob Agerbeek in de Haagse Jazzclub.

Bekijk hier de video van 'Lady Bird':
<https://bit.ly/305WBfc>

Een versie van Billie's 'You've changed' staat op de elpee 'Lady In Satin', 20-21 februari 1958 met het Ray Ellis Orchestra, waarbij J.J. Johnson, Mel Lewis, Mal Waldron, Barry Galbraith en een pak strijkers voor Columbia CL 1157. Ook Diana Ross, Eva Cassidy, Joni Mitchell zingen het. Ann Burton zingt het op 'Blue Burton' met het Louis Van Dijk Trio (1967). Pianist Rein de Graaff (°1942) vertolkt het met Dick Vennik op 'Cloud People', dat werd de elpee van het jaar 1984 (uitverkocht, Timeless 191, opname juni 1983). Op 'Alone Together' (Challenge 70070, maart 2000) staat dit nummer gespeeld door de Romeinse pianist Enrico Pieranunzi (°1949) met Philip Catherine. Pieranunzi, nu actueel vanwege de duoplaat 'Afterglow' met trompettist Bert Joris (opgenomen september 2018, Challenge 73460). Oudere versies: Bill Farrell met Russ Case, Dick Haymes met Harry James, Connie Russell met Hal Mooney.

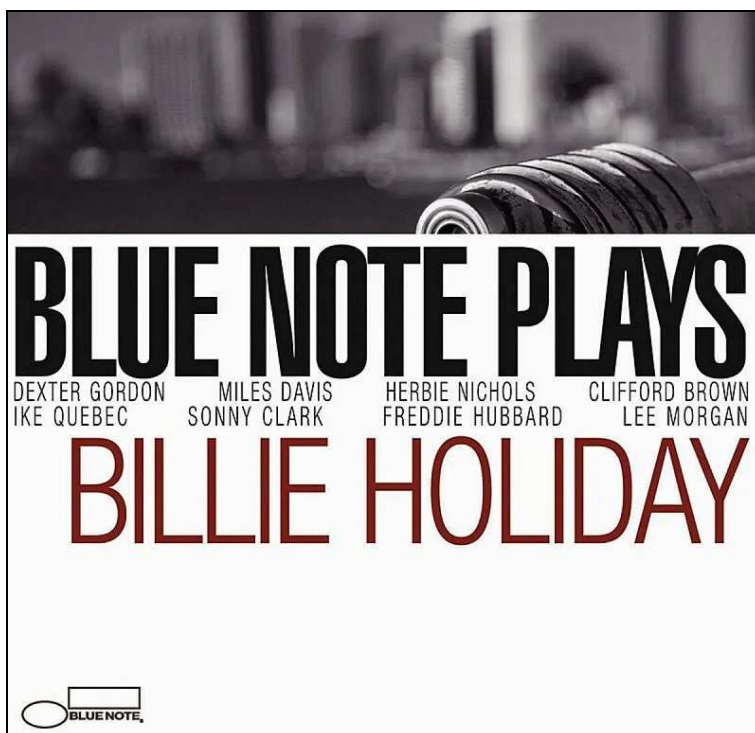
'You've changed' door Dexter Gordon:
<https://bit.ly/3rbEgm5>

9 december 1961

IKE QUEBEC – 'LOVER MAN' (5.57)

(1942 – Jimmy Davis, Ram Ramirez, Jimmy Sherman)
 Quebec (tenor), Freddie Roach (orgel), Milt Hinton (bas), Al Harewood (drums). Origineel op 'It Might As Well Be Spring'. Nu op 'Ballads' (Blue Note 8566902), ook 'Four Classics Albums', 42 tracks op goedkope Real Gone Jazz 491. Quebec speelt hier à la Ben Webster en/of Coleman Hawkins. In 2015 verscheen een plaat 'Lover Man' met achttien uitvoeringen: natuurlijk met Billie, ook Parker, Byas, Baker, Kenton, Django ... (label EG Jazz)

...vervolg in de rechterkolom

Eén van Holidays zeventien uitvoeringen: 4 oktober 1944. Een 'Lover man' met het orkest van Toots Camarata (Decca 23391), op 27 augustus 1949 nog eens, nu met Bobby Hackett, Pee Wee Russell, Eddie Condon, Jack Lesberg, George Wettling tijdens een Eddie Condon Floor Show voor NBC-TV (ESP 3002). Sarah Vaughan vertolkt het 'Live In Holland' op 7 juni 1958 met Richard Davis, Ronnell Bright, Art Morgan. Bekijk op YouTube 'Lover Man' (5.38) met tenorsaxofonist Coleman Hawkins en goedgemutsten Johnny Guarnieri, Barry Galbraith, Milt Hinton, Cozy Cole: <https://bit.ly/3bUHSCB>.

Genietbaar is ook een versie van Norah Jones. Rein de Graaff speelt 'Lover man' op 'Tenor Conclave' met Teddy Edwards, Von Freeman, Buck Hill (9 april 1992, Timeless 306), nog eens met Conte Candoli en Bop Cooper op 'Thinking Of You' (1 februari 1993, Timeless 479) – beide Timeless-platen op cd steeds verkrijgbaar. Ook Eric Ineke JazzXpress met Tineke Postma op Challenge 73512. Waardeer de versie uit 1973 van Nederlands 'First Lady Of Jazz' Rita Reys (1924-2013) met Pim en Ruud Jacobs plus Peter Ypma.

Luister hier naar 'Lover man' door Rita Reys:

<https://www.youtube.com/watch?v=M1Y9ux8Kkbo>

Nog iets: tussen 1942 en 1953 vonden talloze radioconcerten plaats voor de NBC in Hollywood, bestemd voor de Jubilee - A.F.R.S. (Armed Forces Radio Service): de opnamen werden de wereld rondgestuurd naar de radiostations ter promotie van Amerika. In mei 1946 vertolkte Benny Carter met vocaliste Lucy Elliott een 'Lover man', op AFRS Jubilee 186.

Trombonist Clyde Bernhardt (1905-1986) concerteerde op 18 mei 1979 in Lokeren en op 20 mei 1979 te Ruiselede met zijn Harlem Blues And Jazz Band waarbij de componist van 'Lover man' pianist Ram Ramirez, met Bobby Williams (trompet) (niet Franc Williams wiens financiële eisen te hoog waren), George James (altsax), Johnny Williams (bas), Tommy Benford (drums) en zangeres Miss Rhapsody.

...vervolg op de volgende pagina links

27 december 1962 – FREDDIE HUBBARD – 'BODY AND SOUL' (6.30)

(1930 – compositie Johnny Green, tekst Ed Heyman, Robert Sauer, Frank Eyton) Hubbard (trompet), Wayne Shorter (tenorsax), Cedar Walton (piano), Reggie Workman (bas), Philly Joe Jones (drums). Origineel op 'Here To Stay'. Nu Blue Note 7841352. YouTube heeft een 'Body and soul' (5.01) met Hubbard op bugel: <https://bit.ly/3e4Nltq>. Hubbard komt ten volle tot zijn recht tijdens een Blue Note Concert Live van 22 februari 1985, in een 'Cantaloupe island' met Joe Henderson, Herbie Hancock, Ron Carter, Tony Williams. Een klassieker is 'Ready For Freddie' van 21 augustus 1961.

7 januari 1957 is Billie's 'Body and soul' met Harry Edison, Ben Webster, Jimmy Rowles, Barney Kessel, Red Mitchell, Alvin Stoller – één van haar minstens zes versies. Ze had er al één op 29 februari 1940 met Roy Eldridge opgenomen en de vergeten gitarist Lawrence Lucie (Vocalion 5481). Nog één tijdens een JATP Concert in het Embassy Auditorium in Los Angeles op 22 april 1946. Dé opname is die van Coleman Hawkins van 11 oktober 1939. Maar ook: Red Allen met Chu Berry (1935), of Chu Berry met Little Jazz Ensemble, Roy Eldridge (1938), Don Byas (1946), Toots Thielemans (1922-2016) met Bill Evans Trio, of met Martial Solal of met George Shearing in 1953. En in 1944 zingt Vera Lynn het voor Decca. Beluister ook een versie van Charlie Ventura en nog eens Rita Reys.

13 januari 1967 – LEE MORGAN – 'GOD BLESS THE CHILD' (7.21)

(1939 – compositie Arthur Herzog, tekst Billie Holiday) Morgan (trompet), James Spaulding (altsax, fluit, Wayne Shorter (tenor), Pepper Adams (baritone), Herbie Hancock (piano), Ron Carter (bas), Mickey Roker (drums). Origineel op 'Standards' (Blue Note 23213). Maakt u ook eens kennis met Morgans klassiekers als 'The Sidewinder' (21 december 1963) en 'The Rumproller' (april 1965), beide op Blue Note. Lee Morgan (1938-1972) werd tijdens een echtelijke ruzie doodgeschoten door zijn vrouw Helen (°1926) in Slug's Saloon in Manhattan, op 19 februari 1972, de ambulance was door sneeuwval vertraagd en kwam te laat: Morgan was 33. Real Gone Jazz 278 is een 4cd 'Eight Classic Albums', 46 tracks uit 1957-1960.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Billie Holiday in februari 1947. (Foto: William P. Gottlieb)

Van Billie Holiday zijn er talrijke versies, op 9 mei 1941 met Eddie Heywood Orchestra waarbij Roy Eldridge, Grachan Moncur; een versie van 19 augustus 1950 in een korte film waarbij het Count Basie Sextet met Clark Terry, Wardell Gray, Serge Chaloff en kind-pianist-vedette Sugar Chile Robinson. Met Tony Scott op 7 juni 1956. Kenny Burrell heeft een plaat met deze titel in 1971, met Freddie Hubbard, Hubert Laws, Billy Cobham. Sonny Rollins speelt het op zijn 'The Bridge' (1962) en op zijn 'Horn Culture' (1973). Bijzonder is Eric Dolphy (1928-1964) op zijn basklarinet tijdens het Illinois Concert in 1963. Blood, Sweat & Tears had het nummer opgenomen in oktober 1968, en spelen het live tijdens Woodstock op 18 augustus 1969. Keith Jarrett speelt het live in Tokio met Gary Peacock en Jack DeJohnette in 1985.

Beluister hier de versie van Blood, Sweat and Tears:

<https://www.youtube.com/watch?v=04rClGsbWp4>

Tot slot nog wat geschiedenis:

Georganiseerd door Leonard Feather kwam Billie Holiday in januari en februari 1954 voor een toer van drie weken naar Europa: Zweden, Duitsland, Nederland, België, Frankrijk, Zwitserland en Engeland werden aangedaan. 'Jazz Club USA' was de naam van het pakket: Buddy DeFranco Quartet met Sonny Clark, Gene Wright, Bobby White, het Red Norvo Trio met Jimmy Raney en Red Mitchell, het Beryl Booker damestrio met Bonnie Wetzel en Elaine Leighton, Billie Holiday liet zich vooral begeleiden door pianist Carl Drinkard. Op 23 januari 1954 in Amsterdam, 24 januari 1954 in Brussel, Paleis voor Schone Kunsten, 31 januari 1954 Den Haag, 1 februari 1954 Parijs, Salle Pleyel. Billie Holiday (7 april 1915) stierf op 17 juli 1959, ze was 44. Haar soul-mate Lester Young (27 augustus 1909) was vier maanden vroeger overleden op 15 maart 1959, hij was 49.

Eric Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 1 maart 2021

1 Emmet Cohen

Future Stride
(Mack Avenue)

2 Cory Weeds

O Sole Mio!
(Cellar Music)

3 Quincy Davis

Q Vision
(Qore)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortens, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

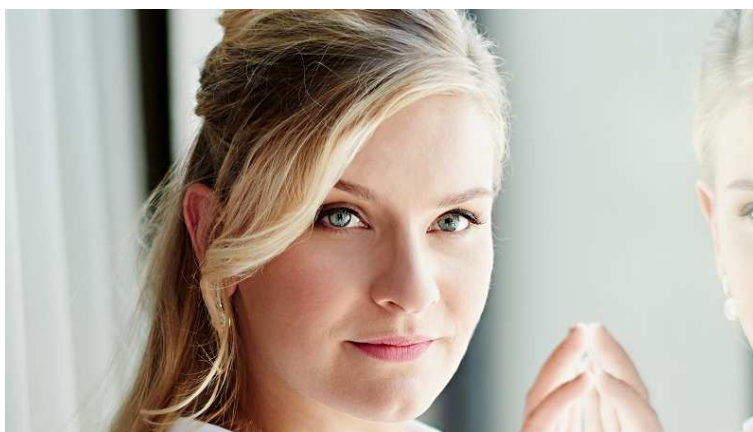
Adres(post): Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 maart 2021

Zangeres Susanna Aleksandra. (Foto: Kaupo Kikkas)

[Dick Hovenga, Written in Music \(Netherlands\)](#)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

JAKOB BRO

Uma Elmo (ECM)

[Peter Slavid, LondonJazz News \(UK\)](#)

JOHN POPE QUINTET

Mixed With Glass New Jazz And Improvised Music Recordings (NEWJAiM 3)

[Patrik Sandberg, JAZZ/Orkesterjournalen \(Sweden\)](#)

PAT METHENY

Road To The Sun (Modern Recordings)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

KNEEBODY

Chapters (Edition Records)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

DELL-LILLINGER-WESTERGAARD

Beats (PlaiSt Music)

[Axel Stinshoff, Jazz Thing \(Germany\)](#)

GRETCHEN PARLATO

Flor (Edition)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

HITRA (SGOBBIO, JENSSON, BERGER MHYRE, SKARBØ)

Transparence (AMP Music and Records)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

SUSANNA ALEKSANDRA

Siren (Eclipse Music)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

ZBIGNIEW SEIFERT

Live Recordings 1973 - 1976 (Jazz Haus)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

NICK WALTERS AND THE PARADOX ENSEMBLE

Implicate Order (DOT Records)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](#)

VAN QUARTET

Return (Jazz Club Esse)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

CHARLES MINGUS

Bremen 1964 and 1975 (Sunnyside Records)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

JOE LOVANO TRIO TAPESTRY

Garden Of Expression (ECM)

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

LEONARDO COGHINI

Wellington Solos (Volume 1 - 2 - 3) (Skydeck Records)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)